

FÓLKIÐ.

Eftir WILBUR E. NESBITT.

Á þjóðbraut og lítt þektum leiðum, um landsbygðir afdal og strönd,

er fólkíð á sífeldum ferli, sem flóttamenn renni' yfir lönd.
Og sumt af því syngur og kveður, það særir ei áhyggja nein,
en öðrum er eymdin á herðum og andleg og líkamleg mein.
En alt af það kemur og hverfur og kastast í gleyskunnar ós,
og gruflandi þúsundir gizka á gátu sem engum er ljós

Og eins yfir jörðina alla er umferðin stöðug og jöfn,
því hvatning til ferða hver finnur og fleyinu stýrir úr höfn.
Einn þekkir óttann og högginn, en annan burt manndáðin knýr,
og einn er sem stefnulaus álfur, en annar sem leiðtogi nýr.
En af hverju, og hvaðan, og hvernig þeir hafa svo áþekka þrá.
Þó einn þekki grát, annar gleði, er g tan sem ráðast á.

Vegirnir okkar eru' æfin, sem óðfluga líður hjá —